

Látkép-sorozat

Korábban már foglalkoztam a fal megjelenítésével, mint épületi elem, de ellentétben a mostani képekkel azok szűk perspektívából mutatták be a látványt és az anyagszerűség megjelenítésére koncentráltak. Érdekelt annak felépítettsége, rétegződése, anyagiséga, múlandósága valamint képi hangulata. Mindenfelé jelenlévő, az utca vagy látkép állandó, szerves részét alkotó elem, mely funkcionálisan és látványban is fontos. Az anyagiséga, a rétegződése és a fal látványi, hangulati hatását vizsgáltam és próbáltam megjeleníteni a képeken.

Megjelent az otthon, az identitás, a hovatartozás kérdésköre is a tavalyi munkáimban. E két témakörnek egy kiforrottabb és összegzett képeit mutatja be ez a sorozat.

A Damjanich kollégiumból való kiköltözés során jutott eszembe, hogy mi lesz a szobával? Egy év útjai, élményei, napjai indultak ki és futottak be e térbe amit most kényszeresen el kell hagynunk. Megszokott és megszeretett terek, foltok, szagok. Valamiféle vizuális lenyomatra vágytam ezért készítettem két vázlatot (későbbi megfestés céljából) a számomra legtipikusabb kollégiumi helyszínről, pontosabban az onnan való kitekintés látványáról. (Hisz ha bent voltam akkor a legmegszokottabb helyzet a kifelé szemlélés volt.) Ez volt a kiindulópont.

Másik fontos előzmény volt a Csongrádi-művésztelepen töltött idő. Nagyon erős épületelemek nyúltak be a térbe egymást részben fedve. Megfogott a látvány, egyébként is hely specifikus mű létrehozásában gondolkodtam. Elkészítettem két kis akvarell képet a szobrászterasz (ott dolgoztam a hét folyamán) jobb és bal oldaláról. Ezek voltak a sorozat első ténylegesen megfestett képei.

A természet adta a másik témát, ugyanis az egyik reggel mikor kimentem a szokott helyemre ott hevert egy halott kakukk fióka, nekirepülhetett az üvegnek. Így a következő három napban öt festettem le három oldalról, utána eltemettem.

A művésztelep után Debrecenben a családi házban is készítettem vázlatokat, majd visszajöttem Pécsre, beköltöztünk az új albérletbe aminek hangulata szintén megszokottá és

fontossá vált, így folyamatos alapanyagot biztosított. A látvány, az érthetőség egyre inkább letisztultabbá, egyszerűbbé vált.

A képek szubjektív helymeghatározások, az élettér definiálásai, falak melyek körülhatárolják a teret melyben kialakítjuk az intim helyünket. Kint és bent között a falak húzzák meg a határt, elszeparálnak a külvilágtól. Belülről való kitekintés, mindennap látott képeket, megszokott látványokat ábrázoltam melyek a személyes életteremet veszik körül. Az életterünknek vannak olyan tipikus pontjai, melyek egyből eszünkbe jutnak ha az adott helyre gondolunk, ez is ilyesmi csak én ezeket a képeket mások számára is elérhetővé teszem, betekintést nyújtva a privát szférámba, közvetlen hangvételben előadva. Több helyszínhez kötődő terek ezek, különböző otthonélmények emlékei vagy aktuális képei. Nem személyes tárgyakra vagy a környék sajátosságaira reflektáltam, hanem a csupasz, üres falakra, az állandó masszívan beépített síkokra melyeknek atmoszférája beleszövődik vagy megadja az otthonlét érzetét. Meghatároz engem is e térbemutató, de mégsem egyedülálló, sok hasonló helyszínnel találkozni egységépületek, kockaházak, a kialakított kép-érzet ami sajátossá teszi. Üres magányos helyszínek, de mégsem negatívak csupán lecsupaszítottak, minden feleslegességtől mentesek, de lehetőség teljeseek. Olyan redukált terek melyet a matt és fényes felületek ritmikája és az anyagság érzékeltet, ami feszültséget is teremt a képen belül. A tér sajátos harmóniájának megjelenítése színfoltokra lebontva. A színek és az arányok adottak voltak. A képkivágás a legjellegzetesebb nézőpontot mutatja be. A síkokban és a perspektívában történhetett változás. A munkák egyre inkább tisztázottak lettek, minimalizálódott a gesztusrendszer és a kifejezési eszközök, esetlegesség kizárása törekedtem, de mégsem teljesen (adott esetben régi kép nyomának meghagyása, beépítése a képbe). Nagyobb méretekben gondolkodtam, a valós látványhoz igen közeli vagy körülbelül 4/5 arányban kicsinyítettek másai e képek. Vászonra olajjal festett képek, néhány helyen zománc felületek is megjelennek.

Ezeket a munkáimat közvetlenül senki nem inspirálta, a körülmények kivetülései. Viszont a sorozat vége felé járva, pár hete egy kiállítás megtekintése során fedeztem fel számomra néhány igen érdekes alkotót akiknek munkássága az Új Lipcsei iskolához köthető. Szobabelsők, képzelt építészeti struktúrák és néptelen terek foglalkoztatják őket, bár sokkal terheltebb és negatívabb gondolatisággal. Ide tartozik többek közt Mathias Weischer, Daniel Pitin vagy David Schnell és Martine Kobe.

A pályázatra beadott munkám, a Szobám a Látkép sorozat egy darabja.

Alapul vettem a számomra a hellyel kapcsolatban kialakult érzetet, a formákat, színeket és az egymáshoz való arányukat. Vázlatok alapján dolgoztam, fontos volt a képzeletemben élő kép, nem a tényleges azonosságra, felismerhetőségre hanem a hely bennem kialakult hangulatiságának visszaadása volt az elsődleges. Ezért nem fotóról dolgoztam, de így az esetlegességet sem zárhattam ki. A hely atmoszféráját próbáltam megjeleníteni. A határozott erős élek és tiszta formavilág fontos része volt az ábrázolásnak, a teret redukáltam. Az otthoni kép azt ábrázolja amit látok ha a szoba közepéből kitekintek az ablakon. A látványba élesen belevág, szinte feldarabolja azt az ablak fényesen csillogó műanyagkerete.